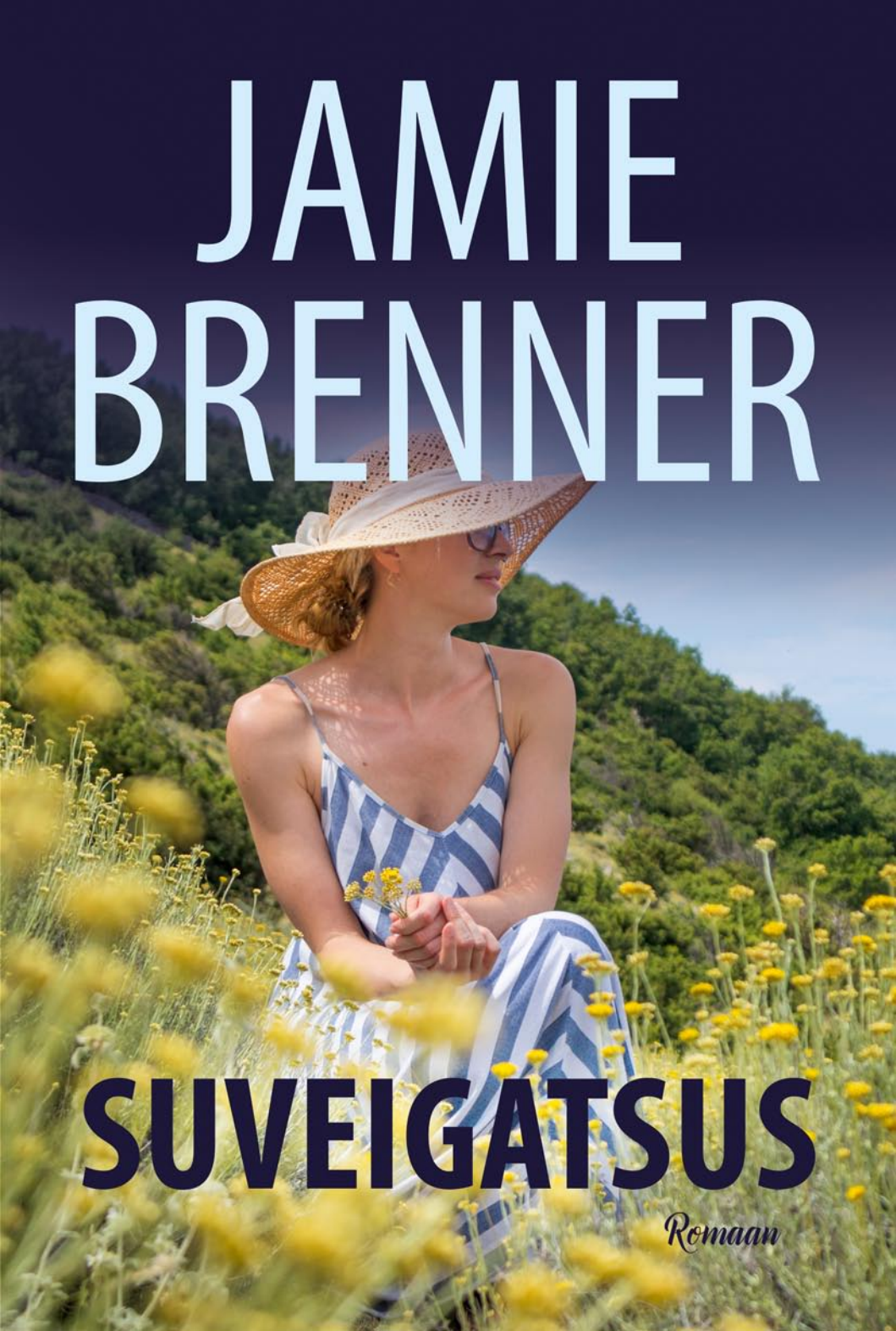

JAMIE BRENNER

A woman with blonde hair, wearing a wide-brimmed straw hat with a white ribbon and sunglasses, is sitting in a field of tall yellow flowers. She is wearing a blue and white striped, spaghetti-strap dress. Her hands are clasped in her lap. The background shows a lush green hillside under a clear blue sky.

SUVEIGATSUS

Romaan

Originaali tiitel:
Jamie Brenner
Summer Longing
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis, kokkulangevus päris nimede, isikute, paikade ja sündmustega on juhuslik.

Tõlkinud Inna Serikova
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text copyright © 2019 by Jamie Brenner.
his edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B03393821
ISBN 978-9949-87-019-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Pühendatud minu Provincetowni sõpradele.
Aitäh, et jagasite minuga oma kodu ja südant.*

Esimene peatükk

Ta polnud juba kolmkümmend aastat suvepuhkusel käinud. Järele mõeldes pidi ta aga tõdema, et seegi reis ei käi puhkuse alla, kuna ta ei kavatsenud tagasi tulla. Oli, kuidas oli, aga ei mingeid koosolekuid, tähtaegu ega kustutamist vajavaid tulekahjusid enam. Ruth oli vaba.

Ta oli ka pinevil. Praamisõit Bostonist Cape Codi oli tormilisem, kui ta oodanud oli. Ruth oli kavatsenud veeta pooltunnise reisi ülemisel tekil, värske õhu käes. Ta pidas vastu umbes viis minutit: päike oli ere ning praami kiirus tekitas tugeva tuule ning tegelikult polnud ta ka laevareisidega harjunud. Viimased paar kuud oli ta Philadelphia vahet autoga edasi-tagasi sõitnud, otsides suveks üürikodu. Nüüd aga, kui kõik oli pakitud ning saadetud linna või hoiupaika, ei olnud tal enam autot vaja. Ta tahtis, et tema reis Provincetowni kulgeks ehedalt – üle vee.

Oma otsusest müüa maha oma ettevõtte ning maja ja veeta pension Provincetownis oli ta rääkinud vaid mõnele sõbrale. Vastuseks sai ta „Kas lähemat randa siis pole?“ ja „Aga need talved!“. Sellele viimasele vastas ta: „Aga need suved!“ Ja tegelikult – milleks ta üldse selgitusi pidi jagama?

Ruth tundis, et praam on Cape Codile lähenemas, juba enne, kui kallas silmapiirile ilmus. Suupistebaari järjekord haihtus, sülearvutid pandi kokku ja kohvrid võeti metallriiulitelt maha. Ta vaatas kella: tunni aja pärast jalutab ta kõige täiuslikuma rannamaja esiksest sisse ning uus elu ongi alanud.

Ruth pani romaani kinni ning piilus veejuttidega kaetud kabiiniknast välja. Vaatevälja ilmus palverändurite mälestussammas, 76-meetrine torn keset Provincetowni. See vaatepilt täitis teda elevusega nagu teismelist. Just seda ta ei suutnudki oma sõpradele selgeks teha. Tunne, mis teda Provincetownis valdas, ei olnud määratletav geograafia või ilma või loogika abil, see oli nagu armumine.

Tema kõrval olev paar sättis parasjagu beebi kärusse. Beebi üha nuttis ja vähkres. Talle pakuti tulutult kõrsteid ja lutte. Ruthil oli nii hea meel, et see ülimat hoolitsust nõudev etapp tema elus läbi oli.

Eespool märkas ta ähmaseid MacMillani sadamakaid ääristavate poodide piirjooni ning veelgi kaugemal võttis kuju linna raamatu-kogu torn. Temas paremale jääval muulil puhkasid topeltharjaga kormoranid, kes tiivad kuivatamiseks laiali olid ajanud. Jah, nüüdseks ta juba teadis nende mustade lindude nimetust. Ta õppis iga külastuskorraga midagi uut. Erinevalt paljudest omasarnastest väikelinnadest, mis olid suletud ja tundmatud, avas Provincetown end sulle nagu rand, kus laotasid päikese käes rannalina maha.

Kui mitu suve oli ta olnud tööga liiga hõivatud selleks, et nautida kaunist ilma? Ta oli veetnud pikki nädalavahetusi akendeta tubades, katsetades tooteid, klaarides pakendamisvigu või täites arvutustabeleid. Juba aastakümneid oli tema jume augustikuus olnud sama kahvatu nagu veebruaris. Enam mitte.

Tema kõrval hakkas imik nutma. Olgu, ehk oli aeg tekile liikuda.

Ruth võttis kohvri ning ronis trepist üles, toetudes märjale ja libedale käsipuule. Väljas tervitas naist kerge veepiserdus põskedel, mis teda esmalt ehmatas, kuid kui ta uuesti sisse hingas, siis tabas teda adrenaliinisööst. Ta kummardus üle reelingu ning silmitses purjekaid ja sadamakaid saginat, kai oli juba täis kunstikaupmehi ning puhkajaid, kes vaalajälgimisekursioonide järjekorda sappa võtsid. Temast vasakule jäid paatmajade külgedele riputatud kolme ja poole meetri kõrgused linna portugallannadest matriarhide fotod.

Praami dokkides mootor vaikis. Kaile oli kogunenud rahvahulk, inimesed lehvitasid praami suunas, elevel sõprade ja pereliikmete saabumisest.

Ta oli kohal.

Ruth liikus hanereas laevast lahkuvate inimeste hulgas mööda metalset silda dokini, veeretades kohvrit enda järel. Kaasreisijaid tervitati elevel hõigete või kallistustega, Ruth aga pööras vasakule ning hakkas üksi mööda Commercial Streeti minema.

Kohvri rattad pörkasid vastu kai jalgtee ebaühtlasi puulaudu. Ta möödus väikestest käsitööpoodidest ning vaalajälgimistuuride ja päikeseloojangukruuiseid kontoritest ühtlases tempos. Liikluspolitseinik suunas jalakäijaid ning läände suunduvaid autosid. Kohalik takso seisis kõnnitee äärde pargituna ning Ruth istus selle tagaistmele. Taksojuht pööras vasakule, ühesuunalisele Commercialile, minnes tema East Endis asuvast kodust vastassuunas. Ta peaks seega Bradfordi juures ümber pöörama, kuid Ruthil polnud pikema sõidu vastu midagi. Ta keeras akna alla ning vaatas paremale Caboti maiustustepoe poole. Vastastänaval asus omanäoline mereteemaline pood ning selle kõrval majesteetlik punastest tellistest postkontor. Vaated muutusid iga külastuskorraga üha tuttavamaks.

Ainult et tema enam ei külasthanud. Täna oli tema esimene päev ametliku Provincetowni elanikuna. Kui ta algselt oma plaani välja mõtles, lootis ta, et selleks ajaks, kui ta oma elu Philadelphias kokku pakib, on tal Provincetownis juba alaline elukoht olemas. Kuid kõigest napilt 5 kilomeetri pikkuse ja kahe tänava laiuse poolsaare peal müügis oleva maja leidmine oli osutunud tõeliseks pähkliks.

„Parim pakkumine on olla kannatlik ja üürida,“ oli öelnud tema maakler Clifford Henry.

Kannatlikkus oli oskus, mida Ruth viiekümne kaheksa aastaselt veel omandanud polnud. Tema oli täiskäigul otsejoones edasirühkimise usku. Just niimoodi oli ta suhtunud igasse elu väljakutsesse ja enamjaolt oli see end ära tasunud. Nüüd aga sundis Provincetown teda hoogu maha võtma. Ta kavatses suvel elukohta rentida ning samal ajal otsida oma igavest kodu.

Raske oli aga ette kujutada, et ta leiaks midagi ideaalsemat kui Shell Haven.

Kolmekorruseline valge viilkatusega koloniaalstiilis majake oli tohutult atraktiivne. Sellel oli ümber maja ehitatud veranda, katuseplatvorm ning siniste ja valgete hortensiapõõsastega ehitud majaesine muruplats. Köögis oli imeilus sisseehitatud kapid ja ning magamistoast avanes vaade lahele. Ruthi jaoks oli see armastus esimesest silmapilgust.

„Ma võtan selle,“ ütles ta Clifford Henryle päeval, mil mees talle majatuuri tegi. „Ja et sa teaksid, see on täpselt niisugust tüüpi maja, mida ma otsinud olen.“

„Sina ja kõik teisedki, kullake,“ oli mees vastanud.

Taksojuht keeras Bradfordilt paremale kitsale Bangs Streetile ning siis tagasi Commercialile. Ruth oli ootusärev. Üks kvartal edasi ning paremat kätt ilmuski maja vaatevälja.

Ruth tasus juhile, kohendas minutikese oma käekotti, haaras tugevalt kohvri käepidemest ja läks mööda siniste hortensiatega ääristatud punastest tellistest jalgteed verandatrepini. *Peeaeegu kodus*, ütles ta iseendale.

Fern Douglas, üks maja omanikest, oli lubanud jätta majavõtmed postkasti. See tundus Ruthile veidra ja sugugi mitte turvalisena, aga ta mõistis, et pidi õppima asju natuke vabamalt võtma. Mis mõte oli kolida Provincetowni, kui ta suutnud seal lõõgastuda?

Kitsas must postkast oli kinnitatud maja küljele. Ruth pani käekoti pingile ja pistis käe kasti. Tema sõrmed tundsid vaid tühjust.

Ta kummardus allapoole ja piilus sisse. Ei mingit võtit.

Te teete nalja. Tundes end äkitselt kurnatuna, kõndis ta esiukseni, et kontrollida, kas Fern oli selle ehk lihtsalt lukustamata jätnud. Ei olnud.

Ruth lasi uksekella. Kas ta oli midagi segi ajanud? Ei, muidugi mitte. Ta oli kohal õigel kuupäeval ja kellaajal, mille nad tema sissekolimiseks kokku olid leppinud. Ta kaevus oma käekotti, leidis telefoni ja valis Fern Douglase numbri. Otse kõneposti.

Kui ebaprofessionaalne!

Ta kõhkles paar sekundit ja koputas ukseraamile.

Uks avanes pisut.

„Preili Cooperman?“ küsis uksele ilmunud naine. Ta tundus olevat hilistes kolmekümnendates, tal olid rohelised silmad ja heleblondid õlgadeni ulatuvad juuksed. Tema polnud Fern Douglas.

„Jah,“ sõnas Ruth, kõlades pooleldi rõõmsalt ja pooleldi kurnatult. „Kas Fern Douglas on siin? Võtmed pidid postkasti jääma...“

„Jah, vabandan. Sissekolimise kuupäeva lükati päeva võrra edasi. Teil on broneering Beach Rose'i külaliskambris,“ lausus naine.

Mida? „Mul on tarvis Ferniga rääkida. On ta siin?“

„Ei,“ sõnas naine.

„Kas te saaksite talle minu eest helistada? Või öelda, kust teda leida?“

„Ei,“ kordas naine. „Aga saan teile anda külaliskambriga juhised.“

Teine peatükk

Elise Douglasele meeldis mõelda, et ta on meeskonnamängija. Ta teadis, et abielus on see hädavajalik omadus. Kui keegi küsinuks temalt tol hiliskevadelisel hommikul, mis tema elus kõige tähtsam on, vastanuks ta kõhklemata, et tema abielu.

Häda oli selles, et kui keegi küsinuks, mis tema elus teisel kohal oli, vastanuks ta ilmselt, et tema kodu. Tal oli kulunud palju aega ja õnne, et leida see kuninglik 18. sajandist pärit Shell Haven. Kolm aastat pärast Provincetownis elamist kolisid nad kahekesi sisse ja pühendasid end maja restaureerimisele. Selles paigas pidid nad pere looma. Nüüd, kaks suve hiljem, kolisid nad välja.

„Ainult ajutiseks,“ meenutas Fern talle.

„Kogu suvehooajaks.“

„Ainult väike kortsuke, arvestades, kui palju üürnik meile maksab.“

Fernil oli muidugi õigus. Tal oli oskus olla igas olukorras lausa ärritavalt praktiline. Elise'ile tundus maja väljaüürimine nagu isiklik kaotus, nagu andnuks nad suveks ära tüki oma elust. Ferni jaoks oli see kõigest äri.

Kui Fern midagi otsustas, oli temaga raske vaielda. Ja seetõttu oligi Elise selle mõtte kukla tagaossa peitnud, kui maja väljaüürimise plaan mõned kuud tagasi teoks sai. Ta ei mõelnud sellest üldse, teeskles, nagu seda ei hakkaks juhtuma.

Aga nüüd oli väljakolimispäev.